

ĒRIHS FON DĒNIKENS

GRIEĶIJA - MĪKLAS - ARGONAUTI

ZEVA VĀRDĀ

PIEDZĪVOJUMI PIRMS VAIRĀKIEM TŪKSTOŠIEM GADU
SENSACIONĀLI ATRADUMI UN ATZIŅAS
ANTĪKĀS HELLĀDAS KULTŪRA JAUNĀ GAISMĀ

®
AVOTS

Erich von Däniken
IM NAMEN VON ZEUS
Griechen – Rätsel – Argonauten

Fotoattēli:

Giorgio Tsoukalos: 79., 230. (apakšā), 231. lpp.
Rudolf Eckhardt: 116., 120., 121., 126. (augšā) lpp.
Kilian Bohren: 166. lpp.
Markus Pezold: 221. lpp.
Charles Hapgood: 240., 241. lpp.

Pārējo attēlu autors – Ērihs fon Dēnikens

No vācu valodas tulkojis *Juris Veiss*
Mākslinieks *Uldis Baltutis*

© 1999 by C. Bertelsmann Verlag a division of Verlagsgruppe Random
House GmbH, München, Germany

ISBN 9984-757-40-4

© «Izdevniecība Avots», 2005
© J. Veiss, tulk., 2005
© U. Baltutis, māksl. nof., 2005

SATURS

Priekšvārds	7
Piedzīvojumi ar kosmisko kuģi <i>Enterprise</i> – pirms vairākiem tūkstošiem gadu	10
Zeva vārdā	53
Dievu tīkls	78
Jukas ap Troju	160
Atlantīda – tūkstošgadīgs kriminālromāns	176
Palīgā Platonam	226

laukumu» un palūkoties visapkārt. Kas atrodas tā vienā malā? Debesu valdnieku templis!

Vai jūs pamazām aptverat, ka te ir kaut kas dīvains, ka visos ziņojumos, kas nāk no senās pasaules, runa ir nevis par sākām, leģendām un mītiem, bet gan par vienu vienīgu realitāti? Jebkuru tālu realitāti var pamatot arī no citām pozīcijām – aplūkojot to laika gaitā.

ZEVA VĀRDĀ

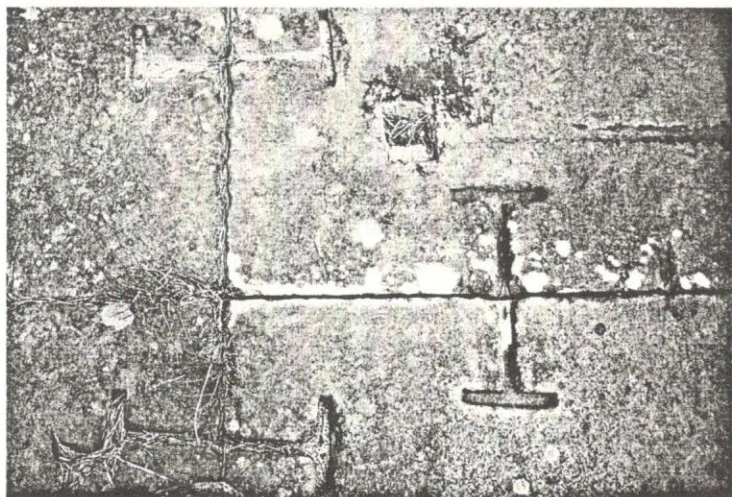
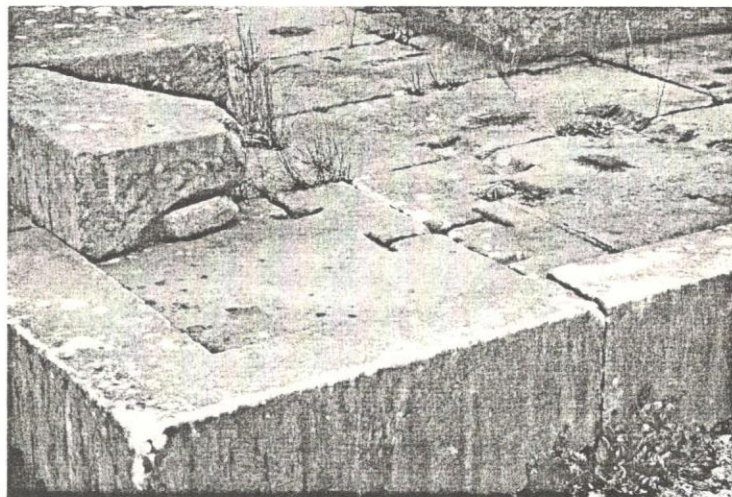
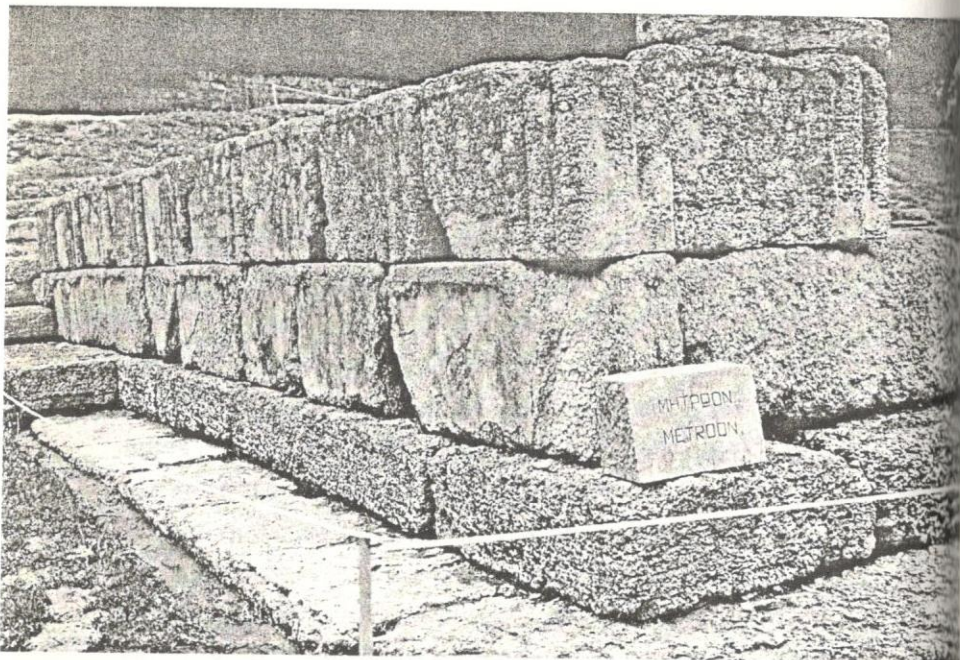

Desmit baušļi ir tik skaidri un vienozīmīgi tāpēc, ka tie nav pieņemti kādā konferencē.

Konrāds Adenauers, 1876–1967

Jau trešajā gadu tūkstoši pirms Kristus eksistēja apgabals, kuru mēs šodien dēvējam «Olimpija». Pirmā svētvieta šajā apkārtnē Peloponēsas rietumos radās par godu dievietei «Ge». Tikai daudz vēlāk Olimpija izauga par Zeva tempļa pilsētu. 776. gadā pirms Kristus šeit tika sarīkotas pirmās sacensības. Toreiz rakstiski tika fiksēts uzvarētāja Koreba no Elīdas vārds. Sacensības Olimpijā notika ik pa četriem gadiem, un šī tradīcija turpinājās 1168 gadus (776. g. pirms Kristus – 393. g. pēc Kristus). Gan atlētiem, gan skatītājiem bija jāievēro stingri noteikumi. Sportistiem vispirms bija jātrenējas vismaz desmit mēnešus. Turklāt viņiem bija jābūt brīviem grieķiem, kas nav izdarījuši slepkavību vai kādu pārkāpumu svētvietā. Trīsdesmit dienas pirms spēļu sākšanās atlēti pulcējās treniņnometnē Elīdā, kas atradās 57 kilometru attālumā no Olimpijas. Visi sacensību dalībnieki dzīvoja vienādos apstākļos vienkārši iekārtotās telpās un saņēma līdzvērtīgu pārtiku.

Olimpiskajās spēlēs sacentās vienīgi vīrieši. Sievietēm un vergiem bija aizliegts tās pat vērot. Likums noteica, ka sievietes, kuras tiktu piekertas skatāmies sacensības, būtu

Perfekti noslīpētās akmens plāksnes Olimpijā kādreiz bijušas sastiprinātas ar skavām.

◀ Aizvēsturiskā Olimpija tapusi vēl ar «dievu» megalītu būves metodi.

jānogrūž no kraujas. Kāpēc tāds naidis pret sievietēm? Visiem sacensību dalībniekiem bija jāstartē kailiem. Vēlāk aizbildņiem tika uzlikts par pienākumu gādāt, lai viņu aizbilstamie būtu kaili pat treniņu laikā. Kāpēc, Dieva dēļ, tas bija vajadzīgs?

Sacensību tiesnešiem un arī skatītājiem bija jābūt pārliecinātiem, ka atlēti ir pilnīgi normāli cilvēki, ka neviens neblēdās un visiem ir vienādas iespējas. Starp citu, vārds «atlēts» nāk no grieķu «*athlos*» un nozīmē «godalga» vai «gods». Bet kas tam visam kopīgs ar «Argonautiku»? Lūdzu, vēl nedaudz pacietieties!

Līdz pat 13. olimpiskajām spēlēm 728. gadā pirms Kristus tika rīkotas sacensības tikai vienā disciplīnā – skriešanā 600 pēdu (192 metru) distancē. Tikai 720. gadā tai pievienojās jauna disciplīna – skrējieni 4000 metru distancē. Pirmo olimpisko uzvaru tajā izcīnīja kailais Akants no Spartas. Ar katru olimpiādi nāca klāt arvien jauni sporta veidi. Spēļu vēsturi detalizēti dokumentējuši dažādi vēsturnieki. Pat «vēstures tēvs» Hērodots (ap 490. – 426. g. pirms Kristus) Olimpijā skaļi lasīja priekšā savus darbus un tādējādi kļuva labi pazīstams laikabiedru vidū. Arī grieķu vēsturnieks Diodors (ap 100. g. pirms Kristus), četrdesmit sējumu autors, skatītāja statusā apmeklēja 180. olimpiādi.

Pamatojoties uz olimpisko vēsturi, es varu skaidri un gaiši apgalvot, ka monstri, milži, titāni, jaukteņi vai citi briesmoņi spēlēs nepiedalījās. Sacensību dalībnieki bija kaili, un arī starp skatītājiem nedrīkstēja atrasties nekādi hermafrodīti. Olimpisko tempļu – un tādu bija daudz, ieskaitot no

zelta un sudraba veidotus – aizsardzībai netika izmantoti Talojam (Krētas sargam) līdzīgi roboti. Vērtīgos pienestos upurus neapsargāja uguni spļaujošu pūķu vienmēr modrās acis, un nekādi dievu pēcnācēji nefalsificēja spēles ar saviem fokusiem. To var uzskatīt par pierādītu vismaz kopš 776. gada pirms Kristus. Lai gan sacensības Olimpijā bija notikušas jau agrāk, tās tomēr nav kļuvušas par historiogrāfijas sastāvdaļu.

Toreiz, cik mums zināms, «Argonautika» pirmoreiz tika pieminēta rakstiski, un to ap 500. gadu pirms Kristus IV pītiņu dzejoli bija izdarījis dzejnieks Pindars. Tā kā viņa laikā nebija nekādu milžu, titānu vai citu dievu pēcnācēju – citādi viņi būtu pieminēti stāstos par Olimpiju –, toreiz nekas tamlīdzīgs nevarēja notikt, ne arī ceturtdaļgadsimtu agrāk, kad notika pirmās spēles. Dievišķās būtnes, roboti, zeltvilnas aunāda un pūķis, kas nekad neguļ, stāstā tomēr parādās. Tātad pirmie «Argonautikas» stāstītāji savus monstrus vai nu izdomājuši, vai arī pārņēmuši no senākiem avotiem. Citas iespējas mana ierobežotā izpratne nepieļauj.

Tādi pasakaini izdomājumi kā «runājošs koks» vai «metāla vīrs», no kura potītes izdalās biezs izkausētam svinam līdzīgs šķidrums, neiederas Pindara vai Apollonija laikā. Tāpat kā pūķis, kurš nekad neguļ, nenokārto dabiskās vajadzības, spļauj uguni un turklāt nekad nemirst. Ja šādi pasaku tēli būtu izdomāti toreiz, mēs to zinātu. Senajā Grieķijā netrūka dzejnieku un sapņotāju, neskaitāmi viņu darbi saglabājušies cauri gadu tūkstošiem un ir mums pieejami – taču neviens no autoriem nezobojas par savu spalvas brāļu

---

ATLANTĪDA – TŪKSTOŠGADĪGS KRIMINĀLROMĀNS

Daži cilvēki runā,
pamatojoties uz savu pieredzi,
citi – pamatojoties uz savu
pieredzi, nerunā.

Kristofers Morlijs, 1890–1957

Tas varēja būt 401. gadā pirms Kristus. Atēnas svinēja svētkus par godu savai patronesei. Ielās virpuļoja dejojāji un burvju mākslinieki, Akropoles pakājē jauni aktieri iepriecināja publiku ar teātra uzvedumu, bet augšā, dievietes Atēnas templī, liesmoja svētā uguns. Vīraka un trekno upurējamo dzīvnieku smagais smārds izplatījās šaurajās Atēnu ieliņās. Pilsētas ziemeļu malā, tur, kur atradās vietējā varoņa Akadēma nelielā svētnīca, kāda liela akmens nama vēsajā iekšējā pagalmā bija sapulcējušies pieci vīri. Viņi labi pazina cits citu, jo bija pavadījuši ne vienu vien nakti kopējās filozofiskās sarunās. Namatēvs – domājams, pats Platons – aicināja kungus iekārtoties uz mikstiem spilveniem. Jaunieši pasniedza atspirdzinošus dzērienus.

Vīrs, vārdā Platons, ap 400. gadu pirms Kristus? Vai viņa paaudze Platonu vispār uztvēra nopietni, vai arī šis vīrs tika uzskatīts par savrupnieku? Kas bija pārējie šajā kompānijā? Svarīgas un godājamas personas, kuru vārds kaut ko nozīmē, vai arī tikai tukšu salmu kūlēji? Piedāvāju īsu šo personu aprakstu.

Platons: Aristona dēls, nācis no dižciltīgas atēniešu ģimenes. Jaunības gados rakstīja traģēdijas, līdz Sokrata iespaidā pievērsās filozofijai. Veselus astoņus gadus viņš klausījās Sokrata lekcijas. Pēc viņa nāves Platons devās uz Megarām pie Eiklīda un studēja pie viņa ģeometriju un matemātiku. Pēc neilgas uzturēšanās dzimtajā pilsētā Atēnās viņš apceļoja Krētu, Ēģipti un Sicīliju, kur tika ievests Sirakūzu Dionīsija galmā. Tirāns Dionīsijš gan maz ko sapratis no filozofijas, jo strīdu dēļ lika Platonu apcietināt un kā gūstekni nodot viņu spartiešu sūtnim. Tas viņu pārdeva kā vergu. Pēc vairākām dēkām Platonu beidzot izpirka, un viņš atgriezās savās dzimtajās Atēnās, kur nodibināja Akadēmiju. Savas dzīves pēdējos gadus Platons pavadīja augsti izglītotu cilvēku sabiedrībā. Daži viņa skolēni kļuva slaveni. Platons esot miris kāda kāzu mielasta laikā.

Sokrats: tēlnieka Sofroniska dēls, atēnietis. Viņš tiek uzskatīts par grieķu filozofijas skolas dibinātāju. Sokrata skolēni nāca no visdižciltīgākajām atēniešu aprindām. Apvainots bezdievībā, viņš tika notiesāts uz nāvi, izdzerot indes kausu. Atteicās no reālas bēgšanas iespējas, jo uzskatīja, ka valstiski pieņemts lēmums stāv pāri visam.

Tīmajs: dabas pētnieks un astronoms no Lokri pilsētas Itālijas dienvidos. Kā izteicies Sokrats, viņš sevi pierādījis, «darbodamies pilsētas augstākajos amatos un goda posteņos». Tīmajs pārstāvēja Pitagora mācību un viņa matemātiku.

Kritijs: Atēnās ļoti cienīts politiķis, viens no Atēnu «30 galvām». Kritijs vairākkārt apgalvojis, ka par Atlantīdas vēsturi viņš uzzinājis no sava vectēva Solona un viņam par to esot

- 126 Mallery, Arlington H.: New and Old Discoveries in Antarctica. Georgetown University Forum of the Air. August 26th 1956
- 127 Hapgood, Charles H.: Maps of the Ancient Sea Kings. Evidence of Advanced Civilisation in the Ice Age. Philadelphia and New York 1965
- 128 Spedicato, Emilio: Apollo Objects – Atlantis and other Tales: A Catastrophical Scenario for Discontinuities in Human History. University of Bergamo 1995
- 129 Rittstig, Joachim: Aztlan = Atlantis. In: *Mensch und Technik*, Heft 4/1992
- 130 Schele, Linda, und Freidel, D.: Die unbekannte Welt der Maya. München 1991
- 131 Fiebag, Peter: Die Grabplatte von Palenque und ihre symbolische Aussage. In: Fremde aus dem All. München 1995
- 132 Eckhardt, Rudolf: Der Mythos von der aztekischen Lade – Kulturhistorischer Hintergrund und Möglichkeiten einer Suche. In: Das Erbe der Götter. München 1997
- 133 Durán, Diego: Historia de las Indias de Nueva España e Islas de Tierra Firma. Mexico 1984
- 134 Fiebag, Johannes: Die Frage nach Atlantis. In: *Ancient Skies*, 13. Jg., Nr. 1/1989
- 135 Schreckens-Szenario eines Asteroiden-Einschlags. In: *Die Welt am Sonntag*, 11. Januar 1998
- 136 Wandertrieb im Blut. Interview mit dem Molekulargenetiker Peter Forster über die prähistorische Besiedlung Amerikas. In: *Der Spiegel* Nr. 3/1997
- 137 Ein riesiger Stein rast zur Erde. In: *Die Welt*, 13. März 1998
- 138 Ripota, Peter: In 30 Jahren beginnt die neue Eiszeit. In: *PM-Magazin*, Nr. 6/1998

Redaktore *Inese Ritenberga*
 Korektore *Ilze Čerņevska*
 Datormaketētāja *Daina Girgensone*

Reģistrācijas apl. Nr. 000330791. Formāts 84×108/32.
 SIA «Izdevniecība Avots», Puškina ielā 1a, Rīgā LV 1050.
 Iespiesta un iesieta SIA «Valmieras tipogrāfija Lapa»,
 A. Upīša ielā 7, Valmierā LV 4201

«Izdevniecības Avots» grāmatas var iegādāties
 Rīgā, Puškina ielā 1a, tālrunis: 7212612,
 e-pasts: avots@apollo.lv,
 www.vardnicas.lv

Ērihs fon Dēnikens

Zeva vārdā. – R: «Izdevniecība Avots», 2005, 252 lpp., il.

Ar milzīgu spēku apveltītas būtnes – pa pusei cilvēki, pa pusei dzīvnieki; lidojošas mašīnas, kuru apraksti pat detaļās atbilst mūsdienu kosmiskajiem kuģiem; no jūras pēkšņi iznirstošs zemūdenei līdzīgs objekts; varoņi – tādi kā Jāsons un Odisejs –, kuriem piemīt pavisam pārcilvēciskas spējas; vēl joprojām neatminētā teiksmainās Atlantīdas mīkla – vai tas viss izskaidrojams vienīgi ar grieķu mitoloģijas neierobežoto fantāziju? Ērihs fon Dēnikens, kurš savu argumentāciju pamato ar jauniem atradumiem un atziņām, kas novērš akadēmiskajiem pētījumiem raksturīgos absurdus un baltos plankumus, tā nedomā, ļaujot paskatīties uz antīkās Hellādas kultūru jaunā gaismā.